

Sygnatura akt II C 1415/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Liliana Jędrzejewska

Protokolant: Anna Gurowska

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. w W. kwotę łączną 2 161, 72 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt dwa grosze, w tym:

- 2071, 14 zł) dwa tysiące siedemdziesiąt jeden złotych czternaście groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 4 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,

- 15 zł,

- 75, 58 zł,

oraz kwotę 30 zł (trzydzieści złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 1415/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 3 czerwca 2015 r. powód (...) Bank (...) S.A. w W. zażądał zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej M. K. kwoty 2 161,72 zł wraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 2 071,14 zł liczonymi od dnia następującego po wniesieniu pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 10 maja 2007 r. pozwana zawarła z powodem umowę (...) nr (...) o korzystanie z karty kredytowej, na podstawie której powód zobowiązał się do udzielania pozwanemu kredytu w formie limitu oraz do wydania karty kredytowej. Powód wskazał, że pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania wskutek czego po jej stronie powstało przeterminowane zadłużenie względem powoda, na które składa się:

- 2 071,14 zł tytułem należności głównej,

- 15 zł tytułem poniesionych kosztów,

- 75,58 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 3 czerwca 2015 r.

Dnia 3 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny orzekł nakazem zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

Pismem z dnia 6 sierpnia 2015 r. pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty. Wniosła w nim o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania od powoda na swoją rzecz.

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania przez tut. Sąd.

Pismem z dnia 13 maja 2016 r. pozwana wskazała, że część długu została uregulowana. Pozwana wpłaciła bowiem na rzecz powoda kwotę:

- 350 zł w dniu 28 stycznia 2015 r.
- 454,42 zł w dniu 10 lutego 2016 r.
- 3,94 zł w dniu 10 lutego 2016 r.
- 41,64 zł w dniu 10 lutego 2016 r.
- 24,14 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r.
- 77,96 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r.
- 78 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r.
- 17 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2007 r. M. K. (poprzednio Pyrek) zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę nr (...) o korzystanie z karty kredytowej (...), na podstawie której powód zobowiązał się do udzielania pozwanej kredytu w formie limitu oraz do wydania karty kredytowej. Limit ustalono na 2000 zł (§1 ust.1 umowy). Zgodnie z §9 ust. 1 umowy Bank był uprawniony do pobierania opłat i prowizji określonych w Taryfie stanowiącej integralną część umowy. W myśl §12 umowy kwota zadłużenia była oprocentowana wg zmiennej stopy procentowej. Zgodnie z §8 ust. 1 umowy spłaty należności należało dokonywać na rachunek bankowy wskazany każdorazowo w wyciągu doręczanym kredytobiorcy.

Pozwana korzystała z przedmiotowej karty kredytowej i doprowadziła do powstania przeterminowanego zadłużenie względem powoda, na które w dniu 3 czerwca 2015r. składały się kwoty:

- 2 071,14 zł tytułem należności głównej,
- 15 zł tytułem poniesionych kosztów,
- 75,58 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 3 czerwca 2015 r., z tym że do dnia 16 marca 2015 r. kwota ta wynosiła 30,76 zł.

Pismem z dnia 16 marca 2015 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty ww. kwoty. Pozwana nie uregulowała należności.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku k. 29,
- umowa o korzystanie z karty kredytowej, k. 34-36,

- wezwanie do zapłaty k. 37.

M. K. wpłaciła na nieznany rachunek bankowy kwoty:

- 350 zł w dniu 28 stycznia 2015 r.

- 454,42 zł w dniu 10 lutego 2016 r.

- 3,94 zł w dniu 10 lutego 2016 r.

- 41,64 zł w dniu 10 lutego 2016 r.

- 24,14 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r.

- 77,96 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r.

- 78 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r.

- 17 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r.

Dowód:

- potwierdzenia przelewów k. 55-62.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 69 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Podstawę zobowiązania pozwanej stanowiła umowa o kartę kredytową nr (...) zawarta między pozwaną a powodem w dniu 4 maja 2007 r. Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda i pozwaną dokumentów. Zdaniem sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy był wystarczający, aby ustalić odpowiedzialność pozwanej w zakresie wierzytelności wskazanej w pozwie. Po pierwsze do akt sprawy złożono umowę kredytu opatrzoną podpisem pozwanej, której treść potwierdzała zaciągnięcie zobowiązania z tytułu limitu kredytowego. Pozwana nie negowała tego faktu. Nie kwestionowała też okoliczności, że wskutek korzystania przez nią z przyznanego przez powoda limitu kredytu po jej stronie powstało zadłużenie w postaci kwot:

- 2 071,14 zł tytułem należności głównej,

- 15 zł tytułem poniesionych kosztów,

- 75,58 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 3 czerwca 2015 r., z tym że do dnia 16 marca 2015 r. kwota ta wynosiła 30,76 zł. Pozwana nie kwestionowała zasadności i prawidłowości obliczania odsetek od kapitału. Nie podnosiła zarzutów co do ważności – w świetle art. 385¹ k.c. – postanowień umownych, jak i regulacji regulaminowych oraz tych, które zawarto w Taryfie.

Pozwana podniosła jednak, że dokonała częściowej spłaty długu na rzecz powoda i na poparcie swoich twierdzeń przedstawiła osiem potwierdzeń przelewu kwot: 350 zł w dniu 28 stycznia 2015 r., 454,42 zł w dniu 10 lutego 2016 r., 3,94 zł w dniu 10 lutego 2016 r., 41,64 zł w dniu 10 lutego 2016 r., 24,14 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r., 77,96 zł w dniu 7

kwietnia 2016 r., 78 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r., 17 zł w dniu 7 kwietnia 2016 r. Tytuły przelewów oznaczone zostały jako „spłata zadłużenia karty kredytowej”, „spłata kredytu”, „obciążenie” itp. Sąd zważył jednak, że z przedłożonych przelewów nie wynika po pierwsze na jaki rachunek wpłaty zostały dokonane, przy czym okoliczność ta została ściśle sprecyzowana w umowie o limit kredytowy. Po drugie nie wynika z nich jakiego kredytu dotyczy spłata. Pozwana mogła przecież posiadać kilka zobowiązań kredytowych. Nie jest zatem możliwe ustalenie prawdziwości twierdzeń pozwanej nt. dokonania częściowej spłaty przedmiotowego kredytu.

Powód natomiast szczegółowo określił, co składa się na dochodzoną przez niego kwotę. Powód przedłożył wyciąg z ksiąg banku z dnia 3 czerwca 2015 r. sporządzony w formie odpowiadającej treści art. 95 ust. 1 ustawy – Prawo bankowe. Tym samym w ocenie Sądu powód wykazał, że pozwana miała obowiązek zapłacić kwotę w oznaczonej wysokości. Przedłożył bowiem w tym celu stosowne, powołane w stanie faktycznym dokumenty.

Natomiast podstawę do obciążenia pozwanej dalszymi odsetkami stanowił art. 359 §1 i 2¹⁻² k.c., zgodnie z którymi odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne.

Powód domagał się zasądzenia dalszych odsetek umownych liczonych od kwoty 2 071,14 zł od dnia 4 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. W ocenie Sądu powód był uprawniony do uzyskania takiego świadczenia. Z przedłożonego przez powoda wyciągu z ksiąg banku oraz z treści pozwu wynika bowiem, że skapitalizował on odsetki od należności głównej na dzień wniesienia pozwu (3 czerwca 2015 r.) i dochodzi ich w niniejszym postępowaniu osobno, jako kwoty 75,58 zł. Od dnia następnego może zatem domagać się dalszych odsetek od kwoty kapitału.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z tymi przepisami strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zauważyć należało, iż w rozpoznawanej sprawie powód okazał się stroną wygrywającą sprawę w całości. Na poniesione przez niego koszty składała się kwota 30 zł uiszczona tytułem opłaty od pozwu.

Przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia powyższe ustalenia i rozważania sąd uwzględnił powództwo w całości i orzekł jak w wyroku.